

Goedendag,

Bezeten ovatosh, occulte rituelen voor dodenreizen, geestverschijningen, de opkomst van een fabelachtige afstammeling van de bloedlijn van de eerste profet en magische voorwerpen die in het wilde weg chaos veroorzaken... En dat terwijl er al hardnekkige geruchten de ronde doen over Raden, Schaduwraden en nieuwe Prefecten. Hoe kan het ook anders dan dat woord zich verspreid en harten beroerd op onvoorziene wijze? Het duurt dan ook niet lang alvorens er berichten terug het stadje bereiken alwaar de meesten onder jullie vertoeven. Een bode te paard spijkert een aanhangbiljet op de grote eik op het marktplein alwaar het voor iedereen te lezen valt:

Aan alle onderdanen van Einheri,

**Ik, Prefect Aranil, gekozen door de Raad, nodig een ieder die
twijfelt aan mijn rechtmatige nominatie als jullie nieuwe
geestelijk leider,**

uit om gast en getuige te zijn op het

**Festival van Overgang
in**

Pandemonium

**Een ieder die mijn benoeming als de nieuwe prefect
wenst te betwisten, zal hiervoor tijdens het festival in
de gelegenheid gesteld worden.**

Getekend: De Prefect

En zo geschiedde het dat jullie allen aan jullie lange tocht begonnen naar de stad Pandemonium. Sommigen van jullie reisgenoten hebben wellicht besloten niet mee te gaan op deze tocht. Maar daar waar zij achterbleven, is hun plaats ingenomen door anderen die net zo goed redenen hebben om mee te gaan. Sommigen betwisten de rechtmatigheid van de claim zoals op het biljet werd vernoemd. Anderen betuigen juist hun vertrouwen in de nieuwe prefect en willen niets meer dan de eer om de officiële benoeming te mogen bijwonen. Weer anderen boeit het weinig of de claim oprecht is, zolang er maar gevierd wordt en gehandeld. Dan was er nog de enkeling die de gelegenheid aangreep om familie in Pandemonium op te zoeken en die dief die halverwege de reis weer verdwenen was met de inhoud van de buidels van een reiziger of twee drie.

Zoals gebruikelijk met dit soort trektochten met grote groepen, zijn de dagen lang en ligt het tempo laag. Sommigen klagen over de eenzijdigheid van het eten dat ze mee brachten en velen over hun pijnlijke voeten omdat ze niet zoals baas Hendriks een huifkar hebben meegenomen. Anderen klagen eerder over het klagen van anderen en het verdomd trage tempo dat de groep heeft. Na een dag of twee gebeurd dan ook een beetje het onvermijdelijke. De groep versplintert in enkele kleinere groepen die ieder zo hun eigen tempo en reisurens aan houdt.

Het merendeel van jullie als redelijk ervaren reizigers, behoort tot een van de snellere groepen en weten dan ook de trage handelaren en klagende sceptici al snel achter jullie te laten. Maar wanneer jullie de vierde dag in gaan zien jullie voor jullie opnieuw zo'n reizende groep handelaren opdoemen. Blijkbaar is Westerpoort niet de enige geweest waar de oproep is gedaan. Sterker nog, de boodschappers zijn uitgereden tot bijna elke stad van het land alwaar plaatselijke boodschappers zijn uitgestuurd naar de omringende dorpjes en gehuchten. Waar jij je ook hebt bevonden voor dit evenement, de kans is zeer groot dat er een boodschapper of omroeper is langs gereden. Afhankelijk van hoe ver weg je woont, gevolgd of vooraf gegaan door verhalen over wat zich in Westerpoort heeft afgespeeld. Maar dan waarschijnlijk een wat aangedikte variant als je bedenkt door hoeveel monden die moeten zijn doorverteld en hoe ongeloofwaardig ze zijn. Serieus, Demonen van vijf meter hoog en legioenen geesten met zwaarden? Dat gelooft toch zeker niemand!

En daarmee is dan ook redelijk de toon gezet in het land. Overal waar de groep komt, valt de onrust te merken. Hoewel er nergens echt grote conflicten zijn, is het maar al te goed merkbaar dat de geruchten uit Westerpoort iets hebben doen ontbranden in vele harten wat moeilijk te sussen is. Zij die heimelijk hun vraagtekens hadden bij het hele opvolgingsproces, durfden nu openlijk hun ongenoegen en twijfels uit te spreken. Zij die wel geloven in de nieuwe prefect en hem de eer toebedelen die een prefect waardig is, verklaren de 'ongelovigen'; wat een vreemde term is aangezien het niet de goden zijn waar aan wordt getwijfeld, maar slechts diens spreekbuis; tot oproerkraaiers en eisen hun onderwerping.

In elke stad die jullie aandoen, zitten de plaatselijke autoriteiten met hun handen in het haar. Aan de ene kant kunnen ze de onrust in hun stad niet tolereren maar aan de andere kant kunnen ze ook niet zo maar lukraak Jan en Alleman oppakken. Immers, zelfs hun eigen raden en bestuursorganen bevatten leden van beide kanten. Ter compromis worden dan ook alleen de hardste schreeuwers en onruststokers van zowel de prefect aanhangers als van de oppositie en critici opgepakt wegens relschoppen, gevaar voor de samenleving en nog meer van dergelijke vage termen. Een tactiek met een matig succes merken jullie, want hoewel jullie nergens echt inquisitie, vervolging, oorlog of zelfs ook maar een rel tegen komen, is de sfeer overal grimmig en gespannen. In kleine gezelschappen durft men openlijk de gedachten te spreken, maar de enkeling die een zeepdoos op een marktplein durft neer te zetten, staat daar nooit langer dan een halve minuut voordat hij of moet rennen voor stadswacht of tegenhangers, of in de boeien wordt afgevoerd. Ongeacht of hij nu voor of tegen de prefect stond te verkondigen. De enige plaatsen die jullie aandoen die openlijk eensgezind lijken zijn de diverse tempels. Hier schijnt elke priester

te hebben aanvaard dat de god Sibrandur de nieuwe prefect heeft geleverd. Echter de uitbundigheid van de priesters verschilt van een jubelend “Onze leider is gekozen! Prijs Aranill de Prefect!” tot een brommend “Ons bestuur heeft hem aanvaard, gaat u alstublieft iemand anders lastig vallen.”

En zo komt de groep met gemengde gevoelens aan bij de poort van de grootse stad Pandemonium, welke het kloppende hart vormt van het nieuwe Prefectdom onder de leiding van Sibrandurs Verkozen.

Getekend,
Het speleidersteam van Einheri,
Menno, Sanne, Kristan en Marco